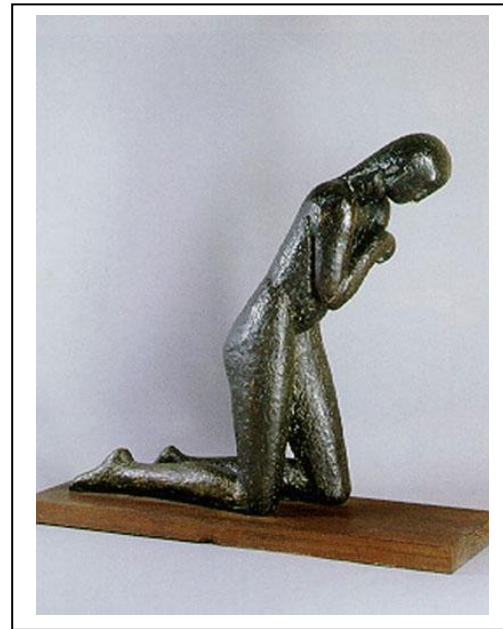
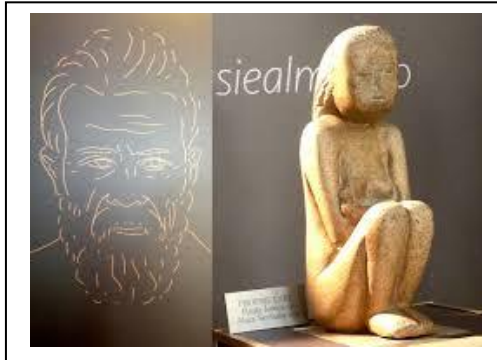

Rugăciunea (bronz 1907)

Se oglindește-n moarte cu tandrețe
E amintirea
Cea care ne ține
În echilibru
Între zi și noapte
Oglindă a spiritului
Rigid și rece
Umanizat în dublă oglindire
Victorie ce-nmugurește închinarea
În curbele ce urcă din pământ
E seva cea care ne doare
De moși-strămoși
Seva-moși
Seva-strămoși.

Cumințenia pământului (piatră 1908)

Doar gând înfrigurat
Smerit
Unește
Ca un ecou adânc
Tărâmurile firii
Și tremură gândul a zare.

Rugăciunea, Cumințenia pământului, Regele regilor (stejar 1930)

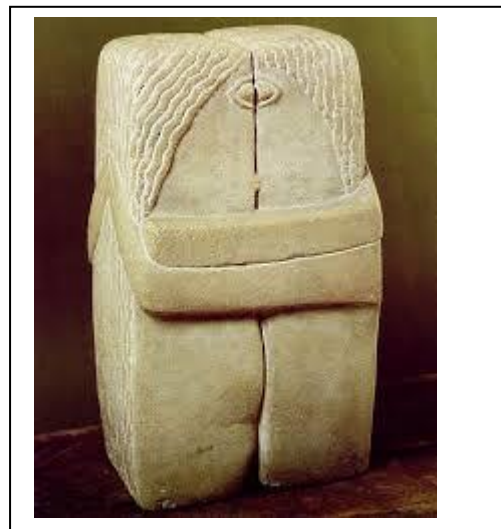
Și ruga adâncă și sacră
Pământului mustind de sevă
Ca o închinare
La picioarele regelui
Regele regilor
Severitate terminându-se-n floare de nufăr
O, am de ce, am de ce să laud
Cumințenia pământului
Și această mirare sacră
În fața lumii
Această singurătate
Această fragilitate
Această înfrigurare
Îmi aparțin
Și aceste brațe
Ce se rotunjesc în îmbrățișare
Tremurătoare ca un gol
Auscultând ființa care va să vină
Și această rugăciune austeră
La picioarele tale
Cumințenie
Spuneți-mi
Ce altceva este viața
Decât această înfiorare
În fața lumii
De ce mă înalță acest frig
De ce se rotunjesc deodată zărilor
Și fruntea se destinde-a cântec?

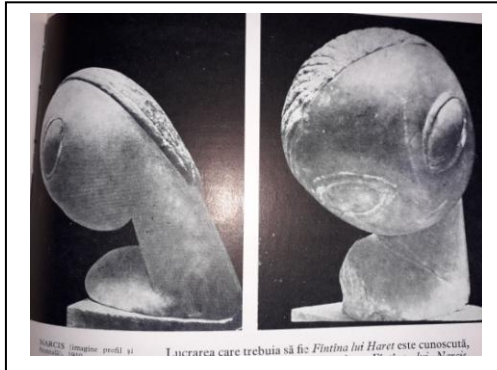
Sărutul din Montparnasse (piatră 1909)

Și linia acestei îmbrățișări
Atât de sigură
Atât de tandră
Urcă lin
Din moarte
Sunt două trupuri
Alipite-n moarte
În infinire transformându-se prin alipire
Dragobete, dragobete
Susur blând de veacuri lente
Omul sacru strâns în cete
Mâini divine prinse-n pietre
Spuneți-mi,
Ce altceva este viața decât acest miracol
Sărutul cu moartea-n picioare
Înotând prin coloană
Ci seva bradului e verde.

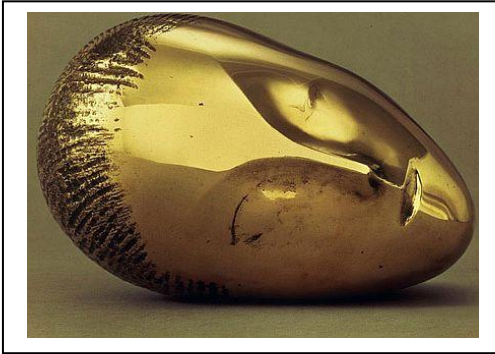
Narcis (alabastru 1910)

Pare mai degrabă că ascultă
Cum chipu-i blând
Cazând
În unda clară
Cum lacul resorbit în ochi
Așteaptă
Pășita să se facă roată
Și clipocitul blând
În noua matcă
Născând
Fluidul pește
Rotitorul pește
Doar fulger dessolzit
Ha-u-li-lui, ha-u-li-lui
Căci ce s-ar face unda fără el
Trecânda undă-n grupurile tainei
Iar chipu-i drag ce-ar fi
De n-ar cădea
În cerc
Încercuindu-se a sunet
Un sunet blând
În concierile apei
Răspunde tainei
Ce răsfrânge sinea.

Muză adormită (bronz 1910)

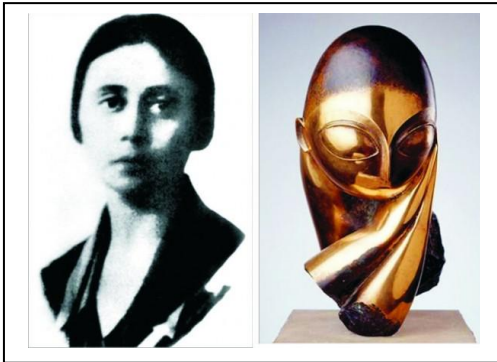
Muză adormită
Muză adormită
Sacru
Al lumii lăcaș
Sub pleoape
Închise cu grijă
În mare grijă
În mare grijă

Ca taina pecetluind buzele celui bun
Într-un surâs
Lumea
Fără această tandrețe
Ca un vis
La ivirea soarelui
Va să se destrame
Va să se destrame.

Muză adormită,
muză adormită,
strajă dăruită
lumea să visezi,
sub pleoape păstrezi
soarelui ofrandă
acest vis-monadă.

Domnișoara Pogany (II) (bronz polisat 1920)

și ochii aceștia deschiși
făcuți pentru a oglindi tandrețea
sunt scoicile sunătoare de ere
odihna mileniu—nunta cu sine
cânt al luminii—ursitoare de ioni
e sinea, blând—roditoare—adâncime
și aceste mâini
ce ne—amintesc
că suntem singuri în iubire
sunt locuri de umbră și taină
născătoare de ritm
și aceste curbe
ce duios se—apleacă
asupra ființei
și această unduire
spirala
în care viața și moartea
sunt unul și același lucru
sunt formele începutului
ce se nasc dintr-un conchi,
ca un melc ce închide
adâncul secret al lumii

Nou-născutul (oțel inoxidabil 1928)

Și bucuria rotunjind buzele noului născut
Oglinda pură a tot ce există
Forma în care se întrupează formele
Prin oglindire
Prin transparentă
Vântul mă cheamă, vântul mă soarbe
Vuuu–se oțărî cuvântul
Valurile cântă, valurile uită
Lumea în descântec
Ou sunt–precuvântul
Așa a fost să fie
Ceva s-a ivit
Și odată cu el
Lumea
Și-a adus cu sine sinea
Și sinea aceasta-i lumea

Măiastra (bronz 1911)

Și străjerul sacru al acestui vis
Ceea ce este doar cântec
Ceea ce este doar cântec
Pasărea măiastră
Logodnica blândă
A pruncilor
Întru lumină
Ați observat că măiastra are cap de șarpe
Ea se termină-n cântec
Ca o vrajă
Așa se ridică roua
Dimineața
În surâsul soarelui
Și de unde vine acest cântec
Care ne mână spre cer
În urma
Carului
Mare
În care
Încolțesc acum
Cimitirele strămoșilor

Leda (marmură galbenă 1920)

Vorbesc despre tandrețe
Tandrețea ce unește
Ați văzut vreodată bărbat
Intrând cu mai multă delicatețe-n femeie
Sau început
În care certitudinea să strălucească mai pur ?

Începutul lumii (marmură 1920)

Vântul mă cheamă, vântul mă soarbe
Vuuu–se oțărî cuvântul
Valurile cântă, valurile uită
Lumea în descântec
Ou sunt–precuvântul
Și iată–l pe cel ce-a întreat
Oul sau găina
Ucis a fost cu pietre
Pentru vina de–a nu iubi,
Pentru vina de-a nu iubi
Căci din ou s-a născut spiritul
Și gândul care-a găurit timpul
Șapând locaș întru veșnicie
Și zborul
Ca o pleoapă
Ridicându-se
Pentru a mărturisi despre albastru
Un gol ce se zidește-n mângâiere.

Cocoșul (bronz polisat 1935)

Și iată ferăstrăul bucuriei
Cu el creatorul a tăiat netimpul
Despărțind ziua de noapte
Această ridicare la cer
Care poate părea sfidare
Este semnul comuniunii
I se supun
În egală măsură
Lucrurile
Ființele
Cucurigu, cu-cu-ri-gu
Răsună treptele de marmură ale universului
De bucuria omului.

Pasăre în văzduh (bronz polisat 1927)

Ești
Ochiul ce se subțiază-n doină
Arc sacru încordat întru veșnicie
Doar flacăra
Pe plaiurile dorului
În tremur de zbor.

Brâncuși (IV)

Zborul
O! vis de copil
ca ochiul ce se subțiază-n doină.

Brâncuși (V)

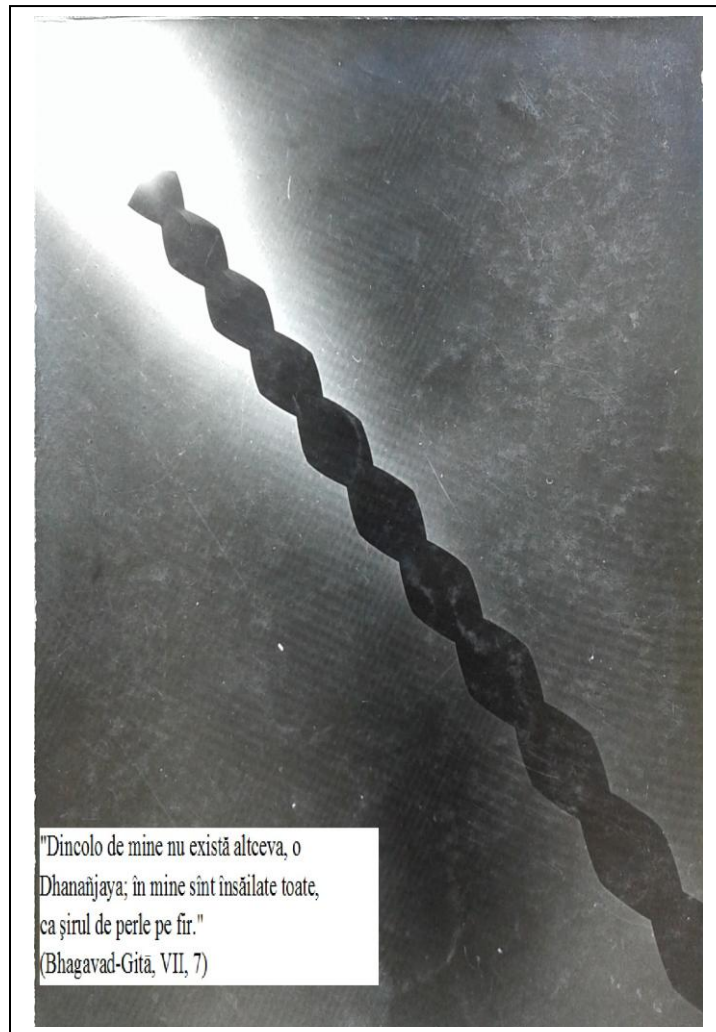
O! mână
A mânu
Mânuire
A bărdui
Bărduire
A brâncui
Brâncuire.

Brâncuși (III)

Și sudoarea
Prefăcută-n șirag de mărgele
Sudoarea muncii
care vindecă de moarte.

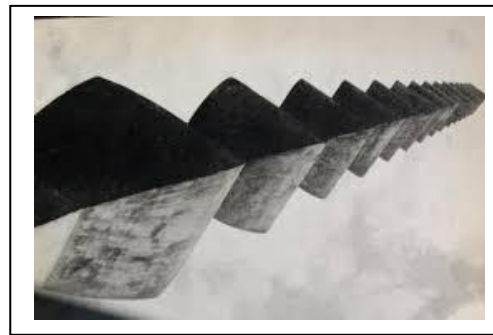
Brâncuși (VII)

“Pe-un picior de plai
Pe-o gură de rai”
Ciobănașul domn
Scufundat în somn
Viperă cu corn
Vin să mi te torn
Coloană a vieții
Paznic dimineții
Coloană a morții
Viperă surată
Piatra ne-nsurată
Capul ți-l zdrobi
Soarta-mbrobodi
Spinarea-ți scrobi
Și ți-o îmbrădi
Viața să se suie
Moartea s-o mângâie
Dincolo de zare
De orice hotare.

Coloana fără sfârșit (fontă alămită 1937)

O! mână sacră
Văd adevărul pe care-l rostești
Romboidreea, romboidreea
Această pace
Ce umple universul de bucurie
Pașii aglutinanți ai lumii
Întrupându-se-n nesfârșire
Și bucuria impersonală
De-a ne regăsi morții
Dincolo de gravitație
Romboidreea, romboidreea
Izvor unduitor alăptând cerul
Această ridicare însemnă iubire
Și aceste curbe line
Care vin
Fără să știe de unde
Care pleacă
Fără să știe-ncotro
Lumina doar
Se frânge-așa în piatră
A mângâiere
Romboidreea, romboidreea
De la tine
Destinul a-mprumutat șira spinării
O mână întrupându-se-n bardă
Desnudând taina străvechilor ruine
Ce-ascund de soare netimpul
Căci această coloană
Făcută e din netimpul piramidelor
Horite în soare
Romboidreea-hora sacră
A ceea ce-a fost,
A ceea ce este,
A ceea ce vine
Aceasta lumânare în care arde
Urcând
Fără grăbire
Fără spaimă

În bucurie
Și fără oprire
Viața și moartea
Această clepsidră a cerului
Născută e din împreunarea
Celor morți cu viii lor
Viii și cu morții lor
În această sorbire clepsidrică spre cer

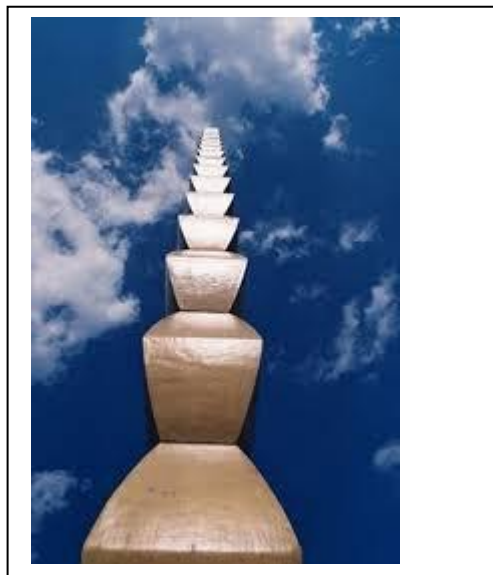
Brâncuși (VIII)

Pe-un picior de plai
Coloană sculptai
Pe-o gură de rai
Poartă ridicai
Sacrificiul nuntă
Masa cea tacută
Din albastru ruptă.

Brâncuși (IX)

Și de-o fi să mor
Să mor ca un nor
În rugă tăcută
Prin poartă trecută
Semn de închinare
Coloana cea mare
Și roata tacută
În car prefacută
Scaune-nșirind
Timpul petrecând
Dinspre Jiul-mare
A urca-urcare.

Brăncuși (VI)

Foaie verde brad cernit
Fiule, bine-ai venit
Că mult umblet ai umblat
Multe cărări ai călcat
Până drumul ți-ai aflat
Drumul dus-și-ntors-mereu
Drum rotit, drum empireu
Foaie verde plop rotat
Ursitoarele-au lăsat
Să zic masă la-nceput
Primul gând ce-am fost gândit
Așezat și rotunjit
În foc mare rumenit
Masa mută ce-a născut
Mesele de la-nceput
Apoi tot ele-au ursit
Un băț să-nfig în țărână
În jur soarele-i răsună
Orologiu nenuntit
Băț-în-soare-ncet-rotit
Tot așa să sap în poartă
Hora s-o prefac în soartă
Hora mare, hora sacră
Moartea transformată-n soacră
Și un cerc tăiat în două
Viața ca un bob de rouă
Nunta ce se va nunti
Mii de ani și alte mii
Moartea o va răsuci
Cu viața o va-mpleti

Masa tăcerii

Douăsprezece spirite-alese
Meditând în tăcere
Douăsprezece umbre tăcute
Înscrise în moarte
Omul
Este această răsfângere-n moarte
Iar masa e rodul
Pe care
În smerenie
Îl afirmă
Viața și moartea
E umila câmpie
Întinsă și mută
Mustind de trupuri roditoare
De aici
Spiritul
Pleacă-n călătorie de nuntă
Și nu va fi singur
Și nu va fi singur
Clepsidre tăcute
Potirele sacre gâlgâind a eternitate
Priviri în care timpul e **caroiat** a drum
Doar martori smeriți
la masa praznicului veșnic

Poarta sărutului

e-atât de pură
linia
ce naște
în piatra dură
nesfârșit contur
atât de-n cerc
sunt
cercurile vieții
ce mor continuu
pentru a renaște viața
sunt două cercuri
prinse-n hora sacră
în moarte
dragostea e ritmul vieții

